

FATHER JOHN MISTY.

VAN MÁŠ VÁLASZTÁSUNK.

FATHER JOHN MISTY, AZAZ JOSH TILLMAN TELJESEN VÁRATLANUL LETT 2015-BEN, TIZEDIK (!) NAGYLEMEZÉVEL EGY SZOMORÚ, CSUPASZ FOLKDALOKAT ÉNEKLŐ, ALIG ISMERT ELŐADÓBÓL GENERÁCIÓJA HANGJA. KÖZBEN DOBOLT EGY ISMERETLEN POSZTROCKZENEKAR ELSŐ, ÉS A NAGYON IS ISMERT FLEET FOXES MÁSODIK LEMEZÉN, MAJD J. TILLMANBÓL KÖDÖS JANI ATYA LETT. RITKA PÁLYÁT ÍRT LE, ÁM ARRÓL NEM SOK KEDVE VOLT BESZÉLNI – KÉRDEZTÜK PERSZE AZ ÚJ LP-JÉRŐL IS, AZ ÉV EGYIK LEGJÓBBAN VÁRT ALBUMÁRÓL, A *Pure Comedyről* [amiről Sallai László írt a *Profül* rovatban, a 42. oldalon].

INTERJÚ DÖMÖTÖR ENDRÉ.

Korai, még J. Tillmanként kiadott szólólemezed közül a *Minor Works*...

(közbevág keményen) ... Nem beszélhetnék inkább az új albumról? (enyhültebb hangon) Annyira régen voltak már azok a dolgok. Nem mintha nem gondolnék szeretettel azokra a lemezekre, de egy kicsit nehéz tíz évvel ezelőtti érzésekbe behelyezkedni.

Persze, térjünk át a Father John Misty-kiadványaidra! Az első így jegyzett 2012-es *Fear Fun* nemcsak új néven jelent meg, de egy karakter is felvettél vele és megváltozott a dalaid narratívája. A szomorúság mellett megjelent egy bölcsebb, reflektívebb, szarkasztikusabb hang a zenédben.

A *Fear Fun* talán még így is az egyik legszomorúbb lemezem volt. De persze teljesen új kezdetként fogtam fel és egy folyamat eredménye volt, hogy milyen dalokat, milyen hangvételben kezdtem írni ekkor. Összességében egy ünnepi lemeznek szántam, sokat gondolkoztam rajta az életről, a családomról, a túlvilágról, a mennyországról, a megbocsátásról. És sikeres újrakezdeként éltem meg.

Az *I Love You, Honeybear* kritikájában az írtam rólad, hogy ha sportoló lennél, akkor biztosan hosszútávfutó lennél. Igaz ez rád?

(nevet) Nem könnyű a két dolgot összevetni, de értem, hogy mire gondolsz. Az életben mindig szükség van célokra. Az én célom leginkább mindig az, hogy *hosszak létre jobbat!* Tökéletesítem a hangot, amin kommunikálok. Ami persze egy idő után egyre nehezebb. Amikor felfedeznek, és jókat írnak rólad, akkor hirtelen összetettebb probléma lesz még jobba válnod. Ehhez nagy kitartásra van szükség,

szóval a hosszútávfutás alighanem passzolna hozzám. A J. Tillman-lemezek időszakában mindig azt hajtottam, hogy sikerüljön évente két lemezt kiadni – ez persze csak ritkán jött össze – egyszerűen azért, mert soha nem voltam elégedett magammal.

Fiatalabb korodban felmerült benned, hogy lelkipásztor legyél, főképp mert megfogott a prédikálás előadói oldala. Ezen a 2015-ös lemezen már egy atya gyóntat, aki viszont maga is sok mindent meggyón. A bűnök megvallása felszabadítja a lelket?

Hát nem lettem lelkipásztor és persze a név is csak annyira komoly, mint mondjuk az, hogy Captain Beefheart. A gyónás talán az időseddésszel jön elő az emberben egyre gyakrabban. Nem érzem úgy, hogy lenne bármi olyan az életemben, amit be kellene vallanom, amitől aztán jobban érezném magam. Ugyanakkor, ha őszintén akarsz beszélni magadról, ha egy általános igazsághoz akarsz eljutni, akkor előbb-utóbb kapcsolódni fogsz a gyónás fogalmához, a megvalláshoz. De a zene számomra végső soron a kapcsolatteremtésről szól és hazug módon annak semmi értelme.

Az előző és az új lemez is erősen idézi a sokszor lesajnált, hetvenes évekbeli dalszerzők világát. Hogyan kötöttél ki ennél a megszólalásnál?

Mármint annál, hogy folyamatosan lenyúlom Elton John és Randy Newmant? (nevet) Nézd, ha leülsz egy zongorához és van egy bizonyos görbe tükrös világnézeted, akkor nem olyan nehéz úgy szólni, mint Randy Newman. Illetve nehéz nem úgy szólni. Nem vagyok annyira jó zenész, hogy leüljek és azt mondjam, na, most

precíz másolatot készítek egy adott megszólalásról. Ülzs a stúdióban egy zongora mögött, beleénekelisz egy mikrofonba a kicsit csavart világnézetedről, és ami ebből kisül, az nem tud annyira sokféle lenni. Szóval nálam soha nem volt előzetes meditálás azon, hogy milyen legyen a sound.

A *Pure Comedyn* rengeteg aktuális téma kavargó a világról, az emberiség állapotáról. Ha ez az egész most itt körülöttünk egy tiszta komédia, akkor az ironia segít a túlélésben? Nem igazán, sokkal inkább abban segít, hogy egymással kommunikáljunk arról, amit látunk. A túléléshez egészen más kell, az, hogy ne a félelemben élést válasszuk. A *Pure Comedy* című dal alapvetően arról szól, hogy amikor megfeledekezünk arról, hogy óvnunk és szeretnünk kell egymást, akkor a világ valóban azzá a groteszk komédiává válik, aminek most nap mint nap láthatjuk. De van más választásunk, az, hogy nem feledekezünk meg erről.

A *Total Entertainment Forever* című dalban a virtuális valóság, az önmagát felfaló popkultúra és az elidegenedés jelenik meg. Ide belecsempészted Taylor Swiftet is, akivel már korábban is foglalkoztál. Mit szimbolizál ő a mai popkultúrában?

Különösebben semmit, ő csak egy példa. A dal arról szól, hogy a szórakoztatóipar elbódít, hogy ne érezz unalmat. Csak egy egyszerű kis vicces dal, nem akartam Swiftet szimbólumként beállítani. A szórakoztatás arról szól, hogy felejtss el az életedet. A művészet pedig arról, hogy emlékezz rá.

